

Rainer Maria Rilke

ANGYALI ÜDVÖZLET

Tudd meg, nem attól ijedt meg, hogy egy
angyal belépett. Mint mások, ha meg-
villan egy napsugár, vagy éjszakán
hold fénye imbolyog a sötét szobán:
épp úgy nem félt a formától, amit
egy-egy angyal öltött föl: azt se tudta,
milyen fárasztó angyaloknak így
járni. (Ó ha tudnánk, mennyire tiszta volt!
Lám, egyszer egy szarvasgím, amely
rácsodálkozott fektében az erdőn,
a pártalan, úgy ámult rajta, hogy
az Egyszarvút foganta méhe termőn:
a tiszta, szűz Fény-állatot). –

Nem hogy belépett, de hogy oly közel
hajolt hozzá, s ifjú-arcot visel
az Angyal; hogy a szeme, és amint
ránéz, az ő szeme, úgy fornak egybe,
mintha meghalna a lét odakint,
s mit milliók látnak, hajszoznak egyre,
bennük volna - s kívülük semmi sincs;
csak néző s nézett, szem s gyönyör a szemben,
egyedül itt, s másutt sehol se: ládd,
ez ijeszt. S megijedtek mind a ketten.

Aztán az angyal elkezdte dalát.

Rónay György fordítása

-

Rilke a hervadó rózsáról: "A hervadás az ellensúly a rózsa kimondhatatlan szépségéhez, amint lelassította örömteli és fejedelmi ritmusát, amíg elmúlássá lett, mulandóság, lassan leszálló hangok sora... Mert a hervadás és hervadtság egy szépséggel több annak a szépsége mellett, ami jön és kihajt és terem."